

Comentariul Apocalipsei și privire de ansamblu profetică

Capitolul 1

Slăbiciunea omenească și mângâierea divină (versetele 17-18)

17-18. »Când L-am văzut, am căzut la picioarele Lui ca mort. El Și-a pus mâna dreaptă peste mine, și a zis: „Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților.«

Rezultatul apariției minunate a lui Hristos a fost copleșitor. Același Ioan, care odinioară a stat la pieptul Domnului său (Ioan 13,23), care pe drumul spre mormânt a alergat înaintea lui Petru (Ioan 20,4), care s-a aruncat în adorare înaintea Celui înviat din morți (Matei 28,17) și care cu privirea fermecată a văzut pe Domnul său înălțându-Se la cer (Faptele Apostolilor 1,9-10), a căzut acum ca mort la picioarele Lui. Când Hristos S-a schimbat la față pe muntele sfânt, cei trei apostoli, care au fost învredniciți să fie acolo cu Domnul lor, s-au umplut de o frică mare (Matei 17,6-7; Marcu 9,6). Isaia, care s-a bucurat mai mult decât toți ceilalți profeți evrei de viitorul minunat, s-a prăbușit lăuntric în prezența gloriei lui Hristos, în timp ce serafimii își acopereau fețele și picioarele, deoarece gloria lui era așa de strălucitoare, ca s-o poată privi, și locul era așa de sfânt, ca să calce pe el (compară Isaia 6 cu Ioan 12,41). Ezechiel a căzut cu fața la pământ înaintea aceleiași gloriei (Ezechiel 1,28), și la Daniel s-a petrecut de mai multe ori același lucru (Daniel 8,17-18; 10,7-10). Hristos nu este văzut aici în domeniul lui propriu de slavă, în patria lui cerească, ci în mijlocul Adunărilor, dar și aici cu toate semnele puterii și maiestății Sale. Este Fiul Omului glorificat, și de aceea efectul acestei apariții este cu totul altfel decât odinioară. Ioan a căzut ca mort la picioarele Lui. Probabil Ioan a fost între ucenici acela care a iubit cel mai mult, dar ce înseamnă chiar și un puternic sentiment omenesc în lumina gloriei copleșitoare a lui Isus Hristos, a Fiului Omului! Însă mângâierea divină întâmpină aici slăbiciunea omenească. Mântuitorul glorificat și Marele Preot poate totdeauna să aibă milă cu slăbiciunile noastre. Așa cât de nemăsurată este maiestatea și mărima Sa, tot așa este harul Său și îndurarea Sa.

17. »El Și-a pus mâna dreaptă peste mine.« - Domnul Isus Și-a pus mâna dreaptă a puterii Sale peste vizionar. Pe muntele transfigurării, atingerea mâinii Sale și auzirea vocii Lui a alungat frica ucenicilor (Matei 17,6-7). Și aici era mâna și vocea Celui glorificat care a trezit din leșinul adânc pe ucenic. A fost însă mai mult decât o simplă atingere, căci se spune: »El Și-a pus mâna dreaptă peste mine.« Apăsarea mâinii Lui a înviorat și a întărit pe »ucenicul, pe care îl iubea Isus«. Domnul Isus este și rămâne același acum și în veșnicie, pe pământ și în cer.

17. »Nu te teme!« - Aceste cuvinte liniștitoare însoțesc punerea mâinii drepte a Mântuitorului glorificat. Ambele erau necesare. Cuvintele »Nu te teme«, pe care Domnul le-a rostit deseori pe pământ, în situațiile lor de groază și greutate, au ajuns iarăși la urechea lui Ioan, căci Domnul Isus a fost și este neschimbat. Împrejurările Sale exterioare erau acum cu totul altele. Dar era aceeași inimă, care a bătut odinioară în Galileea, și care bate și acum cu cea mai intimă dragoste pentru ai Săi.

17. »Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă.« - Acesta este un titlu care – împreună cu altele – descrie ființa Dumnezeirii. În profețiile lui Isaia, Domnul Își revendică de trei ori acest titlu exclusiv pentru Sine (Isaia 41,4; 44,6; 48,12), și Domnul Isus o face de trei ori în această carte (Apocalipsa 1,17; 2,8; 22,13). Folosirea acestui titlu al Domnului (sau al Celui veșnic) pentru Fiul Omului este o dovadă de netăgăduit a dumnezeirii Sale. Prin aceasta existența Sa veșnică și independentă este confirmată cu completarea necesară a suveranității Sale absolute. Ca Cel dintâi El este înainte de toate și peste toate și este Acela din care toate se trag. Ca Cel din urmă El există după toate și în El toate ajung la ținta lor. În El și prin El există toată creația. Ce ar putea fi de temut? La meditarea în liniște la acest titlu măreț, pe care Isus din Nazaret glorificat în cer pe drept și-l revendică și îl poartă, orice teamă dispare ca ceața înaintea soarelui care răsare. În El avem o Stâncă tare pentru picioarele obosite și chiar și pentru cele mai grele sarcini ale vieții.

18. »Cel viu« - Acesta este un alt titlu divin. El a fost și este izvorul oricărei vieți și totdeauna va fi. Ca Cel viu, El este independent de orice creatură. Întruparea Domnului nu a dat naștere la viață, ci a revelat ceea ce era deja mai înainte și din totdeauna (1 Ioan 1,2). Expresia »Dumnezeul cel viu« a fost folosită la Iudei în mod deosebit, ca să deosebească pe Dumnezeu adevărat de toți idoli falși. Viața veșnică a credincioșilor, existența veșnică a necredincioșilor și nemurirea îngerilor, toate acestea își au originea în Hristos, Cel viu. Ce s-a spus în scrierile Vechiului și Noului Testament despre Dumnezeu (Ieremia 10,10; 1 Timotei 3,15), este valabil în totalitate și pentru Domnul Isus.

18. »Am fost mort.« - Tradus textual, se spune: »Am *devenit* mort.« Asupra Lui, chiar și ca Om, moartea, ca plată a păcatului, nu avea niciun drept. Dar în har față de noi, de bună voie, El a devenit mort. El nu numai a murit, ci El a fost realmente și cu adevărat mort. El a lăsat viața Sa omenească. Această realitate este confirmată în evanghelii prin cuvintele: »Isus a strigat iarăși cu glas tare, și Și-a dat duhul« (Matei 27,50); »Dar Isus a scos un strigăt tare, și Și-a dat duhul« (Marcu 15,37); »Isus a strigat cu glas tare: „Tată, în mâinile tale Îmi încredințez duhul!” Și când a zis aceste vorbe, Și-a dat duhul.« (Luca 23,46); »Când a luat Isus oțetul, a zis: „S-a isprăvit!” Apoi Și-a plecat capul, și Și-a dat duhul« (Ioan 19,30). Măreția morală și înțelesul adânc al constatării »Am fost mort« devin mai mari, dacă ne gândim la slava divină a Aceluia care le-a rostit. El, Cel dintâi și Cel de pe urmă, S-a smerit de la gloria existenței Sale veșnice, ca să devină aici un Om, a cărui viață a fost cu puțin mai mult de treizeci de ani; și Cel viu, izvorul oricărei existențe, S-a smerit până la moarte, »pentru ca prin moarte să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul, și să izbăvească pe toți aceia, care prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor« (Evrei 2,14-15). Această victorie asupra morții este deplină. Cătușele morții au fost sfărâmate, zăvorul ei a fost distrus. Îngerii, care nu s-au văzut la cruce, au fost în interiorul și în exteriorul mormântului martori ai biruinței Domnului Isus asupra morții (Matei 28,2-7; Ioan 20,11-13). Transformarea și răpirea noastră la Domnul este anunțată cu strigătul de triumf: »Unde îți este boldul, moarte? Unde îți este biruința, moarte?« (1 Corinteni 15,55)

18. »Iată că sunt viu în vecii vecilor.« - Biruitorul asupra morții ne îndreaptă atenția asupra faptului, că El trăiește veșnic și niciodată nu va mai muri. El S-a înălțat din domeniul puterii morții și vestește sfinților Săi și Adunării Sale, pentru bucuria, mângâierea și întărirea lor permanentă, că El trăiește, ca niciodată să nu mai moară.

18. »Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților.« - Aceasta este încheierea convenită a acestei explicații minunate cu privire la unirea gloriei divine și a gloriei omenești în Persoana Sa. Moartea cere trupul, hadesul cere sufletul. Domnul Isus S-a supus morții și a intrat în hades (sau Șeol). S-au făcut eforturi, ca să se constate unde se află hadesul, dar este imposibil să se afle. Hadesul este mai degrabă o stare, decât un loc; este starea în care se află toți, buni și răi, după moarte și înainte de înviere. Pentru creștini hadesul înseamnă să fie la Hristos, pentru cei necredincioși, dimpotrivă, înseamnă să fie în chinuri. Atât Domnul Isus cât și omul bogat au mers în hades (Faptele Apostolilor 2,27; Luca 16,22-23). Domnul Isus l-a părăsit, cel bogat îl va părăsi când va fi trezit pentru judecata veșnică. Hadesul există ca o stare între moarte și înviere. Cuvântul în sine nu înseamnă nici fericire, nici nenorocire. Pentru credincios este însă o stare de fericire conștientă, pentru necredincios este o stare conștientă de chinuri.

»Cheile morții și ale hadesului« înseamnă că Hristos are putere deplină asupra trupurilor și sufletelor. Dreptul de a deschide și de a închide dovedește domnia Sa absolută asupra morții și hadesului, „păzitorii închisorii”. Acest drept Și-l exercită potrivit cu voința Sa neîngrădită. Puterea morții a fost luată acum lui Satan (Evrei 2,14). Înțelesul cuvântului »cheie« ca simbol al împuțernicirii de netăgăduit îl vedem și din Isaia 22,22 și Matei 16,19.

Împărțirea cărții Apocalipsa și repetarea solicitării de a scrie.

19. »Scrie dar lucrurile, pe care le-ai văzut, lucrurile care sunt și cele care au să vină.« - Între prima solicitare de a scrie (versetul 11) și cea de-a doua (versetul 19) stă apariția minunată a lui Hristos (versetele 12-16), care s-a arătat vizionarului, și despre aceasta trebuia el să relateze. Cuvântul »dar« este important aici, deoarece el leagă porunca de a scrie cu demnitatea Celui care vorbește, pe care el a văzut-o. Mărimea divină legată cu gingășia omenească în Domnul nostru au desfășurat influența lor puternică în sufletul lui Ioan. Cuvântul »dar« unește de aceea porunca de a scrie și cu mângâierea divină din versetele 17 și 18, care fac parte din cele mai prețioase cuvinte din Apocalipsa.

Cele trei părți mari ale Apocalipsei.

Pentru învățătura Adunării lui Dumnezeu redăm aici părțile sau secțiunile mari ale cărții. Cuvintele »ce ai văzut« se referă la apariția lui Hristos, pe care Ioan a văzut-o mai înainte (versetele 12-16). Cuvintele »care sunt« arată diferite semne caracteristice, descrise detaliat, ale bisericii cu numele în perioade succesive ale istoriei ei și sentința Domnului asupra ei, până la lepădarea ei definitivă, care încă nu a avut loc (capitolele 2 și 3). Cuvintele »și cele care au să vină« exprimă a treia secțiune, partea pur profetică a Apocalipsei. Se ocupă cu soarta lumii și a iudeilor și, trebuie să adăugăm, cu biserica stricată și decăzută, despre care stă scris, că ea va fi »vărsată din gura Lui« (capitolul 4 până la capitolul 22,5).

Nimic nu a contribuit mai mult să dea naștere la neîncredere în studierea profetică, ca principiile greșite, după care s-a încercat să se înțeleagă această carte. Pe lângă aceasta, cheia pentru interpretare este ca și atârnată înaintea ușii. Ia-o, folosește-o și intră! Este simplu și logic, dacă conținutul principal al cărții se împarte în trei secțiuni, care se ocupă cu trecutul, cu prezentul și cu viitorul. Dacă se procedează corect, nu se vor scoate evenimente din secțiunea a treia, care sunt încă în viitor, și se vor atribui secțiunii a doua, care se ocupă cu prezentul. Fiecare secțiune are evenimentele ei, și dacă li se schimbă locul, aceasta înseamnă falsificarea Scripturii. Ruperea sigiliilor, sunetul trompetelor și vărsarea potirelor mâniei lui Dumnezeu sunt, împreună cu multe alte evenimente profetice, conținute toate în secțiunea a treia. De aceea ele vor avea loc abia în timpul despre care relatează capitolele 4 până la capitolul 22,5, și ele au ca premiză încheierea prezenței Adunării pe pământ.

Între cele trei perioade nu sunt suprapunerii; prima este de sine stătătoare; cea de-a doua este independentă, tot așa cum este prima și a treia. Perioadele succesive ale istoriei bisericii, începând cu sfârșitul secolului întâi, reprezintă în sine însuși o descriere completă și cuprinzătoare. Perioada a treia este așa de clar o privire de ansamblu profetică, că nici detaliile ei și nici principiile ei nu se pot plasa în prezent. Ceea »ce este« își continuă acum mersul. Biserica mai este încă recunoscută public de Dumnezeu, și este istoria ei, prezentată în relatarea inspirată din capitolele 2 și 3, și nu este istoria iudeilor, sau a păgânilor, cu care stau în legătură judecățile anunțate prin peceți, trâmbițe și vărsarea potirelor. Dacă vrem să plasăm acestea în prezent, facem Biserica din timpul nostru subiectul judecății divine, ceea ce în realitate nu este așa. Este lepădarea rușinoasă a bisericii cu numele (Apocalipsa 3,16), a cărei istorie ca mărturie publică a lui Dumnezeu pe pământ se încheie și sunt inițiate evenimentele profetice ale ultimelor zile. Biserica umple golul care există între punerea deoparte a lui Israel și reluarea căilor lui Dumnezeu cu vechiul popor al legământului. Spus pe scurt, reprezintă istoria bisericii creștine, »ce este«, în timp ce necazul cel mare din viitor, de numai câțiva ani, reprezintă »lucrurile care au să fie după ele«. Istoria este semnul caracteristic al celei de-a doua perioade, profetia este semnul caracteristic al celei de-a treia. Aproximativ 1900 de ani de istorie a Bisericii sunt prezentați sub formă scurtă în capitolele 2 și 3, dar concret și impresionant.

În capitolele 6-19 găsim evenimentele, care vor încheia politica acestei lumi. Puterea statală ostilă față de Dumnezeu, iudeii vinovați și revoltați și curva – nimicitoarea pământului – sunt

subiectele deosebite ale acțiunii judecătorești a lui Dumnezeu în providența Sa. S-a încercat să se diferențieze între profețiile împlinite și profețiile neîmplinite. La sfârșitul celei de-a șaptezecă săptămână-an a lui Daniel (Daniel 9,25-27), întreaga profeție se va împlini, chiar dacă unele evenimente au început cu câteva secole mai înainte. Chiar și pustiirea Ierusalimului de către națiuni, care a fost prorocită de Domnul cu 37 de ani înainte de cucerirea lui de către comandantul Titus (Luca 21), își va găsi sfârșitul abia la venirea Fiului Omului (Luca 21,27), marea țintă a tuturor profețiilor. Vedem în privința aceasta că până acum nicio profeție nu s-a împlinit în totalitate și definitiv. La sfârșitul timpului mărturiei creștine se vor relua firele întrerupte ale profeției, căile lui Dumnezeu cu Israel. Principiile decăderii, care este gata să aibă loc, sunt deja foarte active, împrejurările însoțitoare se conturează, și este foarte posibil, că unele din persoanele principale ale timpului de necaz care va veni, trăiesc deja și sunt gata să apară, când diavolul va începe lucrarea lui îngrozitoare. Dar atâta timp cât Biserica mai este recunoscută de Dumnezeu, desfășurarea răului este împiedecată. Prezența Duhului Sfânt în Adunare este obstacolul principal pentru desfășurarea deplină și îngrozitoare a răului, și anume, negarea oricărei autorități divine. El este »cel ce oprește« (2 Tesaloniceni 2,7-8). Ceea »ce este«, trebuie în mod necesar să se încheie, înainte ca oarecare evenimente, care aparțin celor »care au să vină după ele«, să poată să înceapă să se desfășoare. Starea actuală interzice orice aplicare a lucrurilor viitoare la timpul de față, cu excepția aspectului de învățătură morală și putere.

Taina celor șapte stele și a celor șapte sfeșnice

20. »Taina celor șapte stele, pe care le-ai văzut în mâna dreaptă a Mea și a celor șapte sfeșnice de aur; cele șapte stele sunt îngerii celor șapte Biserici; și cele șapte sfeșnice, sunt șapte Biserici.« - Cuvântul »taină«, care se folosește numai în Noul Testament, arată spre ceva, care rămâne tainic și acoperit până în momentul dezvelirii lui. După aceea încetează desigur, să mai fie o taină. Dar sunt anumite adevăruri, despre care și după descoperirea lor se vorbește ca fiind taine, deoarece nimeni nu le poate înțelege, sau să le recunoască, cu excepția acelor care au fost învățați de Dumnezeu. Așa sunt tainele Împărăției cerurilor (Matei 13), învăluite în pilde, clare pentru ucenicii Domnului, așa cum este lumina soarelui, dar întunecate ca noaptea pentru cei necredincioși (Matei 13,11.13). Să luăm un alt exemplu. Mulțimea creștinătății visează despre îmbunătățirea lumii și în realitate răstălmăcește înțelesul cuvântului »aluat«, care totdeauna înseamnă răul (1 Corinteni 5,8; Galateni 5,9; Matei 16,6), atribuindu-i înțelesul contrar, binele și influențele bune. Numeroase strădanii științifice, educative și religioase, care cu timpul ar trebui să ducă la o îmbunătățire morală a lumii, sunt în acest sens greșit interpretate, ca fiind aluatul. Însă în privința aceasta Sfânta Scriptură răspunde foarte clar: »Căci taina fărădelegii a și început să lucreze«, deci nu taina binelui, ci a fărădelegii. Lucrarea ascunsă a răului, până ajunge la maturitate deplină, și va apare »omul păcatului« - expresia ei vie și prezentarea ei publică -, este pentru credincios un fapt binecunoscut și clar, în timp ce mulțimea, care poartă numai numele de »creștin«, batjocorește în privința aceasta. »Taină« înseamnă deci ceva, care a fost ținut tainic, sau ascuns, și pe care numai aceia o înțeleg, care au felul de gândire al lui Hristos.

Despre cele șapte stele se spune în versetul 16, că ele sunt în mâna Lui dreaptă, în versetul 20 se spune textual, »pe mâna Mea dreaptă«. În privința aceasta gândul pare să fie, că în versetul 16 se arată siguranța și binecuvântarea lor, în timp ce în versetul 20 se exprimă relația lor cu Hristos arătată public. El le susține și le păstrează.

Dar de ce stelele sunt denumite ca îngeri ai Adunărilor? La studiul versetului 16 am văzut, că stelele înfățișează pe conducătorii *spirituali* din Adunări, persoane distinse, care sunt responsabile în actuala noapte întunecată a istoriei Bisericii, de a fi o mărturie pentru Dumnezeu. Cu privire la stele, care sunt denumite îngeri, se includ și alte gânduri. Cuvântul »înger« înseamnă în sine nu o anumită natură, ci mai mult o lucrare, și anume aceea a unui *mesager*.

Numai contextul și folosirea deosebită a cuvântului poate să arate folosirea lui cu privire la oameni, sau la ființe spirituale. În Luca 7,24; 9,52; 2 Corinteni 12,7 și Iacov 2,25, cuvântul înger se folosește la singular sau la plural pentru aceia care au fost trimiși cu mesaje de diferite natură. *Slujirea* este caracteristica deosebită a ființelor spirituale, care sunt denumite îngeri (Psalmul 103,20-21; Evrei 1,13-14).

Cuvântul »înger« se mai folosește și cu un alt înțeles, și anume, pentru indicarea unui reprezentant sau a unui *locțiitor*. Așa citim în Matei 18,10: »Feriți-vă să nu defăimați nici măcar pe unul din acești micuți; căci vă spun că îngerii lor în ceruri văd pururea fața Tatălui Meu care este în ceruri.« Cuvântul înger nu poate avea în acest caz înțelesul de »mesager«, ci înfățișează pe aceia, care reprezintă în ceruri pe acești micuți, care aparțin lui Dumnezeu. Sensul este aici de *locțiitor*. Și cu privire la Petru se spune: »Este îngerul lui« (Faptele Apostolilor 12,15).

20. »Cele șapte stele sunt îngerii celor șapte Biserici« - Aceasta înseamnă, că ei mărturisesc nu numai în Adunare pentru Dumnezeu, așa cum fac stelele de pe cerul natural prin lumina lor, ci că ele sunt și mesageri, mesageri de la Dumnezeu pentru Adunări și de la Adunări pentru Dumnezeu. Dar mai înseamnă și că ele reprezintă fiecare Adunare în parte în responsabilitatea ei morală înaintea lui Dumnezeu – în starea fiecărei Adunări, în încercările ei, în lipsurile ei și în starea ei generală. Îngerul Adunării este *reprezentantul simbolic* al Adunării, înfățișat prin aceia care poartă responsabilitatea în ea, ceea ce de fapt și realmente este valabil pentru toți. Prin aceasta vedem în poziția, pe care o ocupă stelele, trei sarcini: conducere spirituală, transmiterea înștiințărilor divine și omenești și reprezentarea morală înaintea lui Dumnezeu.

20. »Cele șapte sfeșnice sunt șapte Biserici« - Cele *șapte* sfeșnice arată că Adunarea stă înaintea lui Dumnezeu în totalitatea ei. Că ele sunt din *aur*, arată, că adevărata lor însușire și originea lor – așa cum Domnul le construiește – și poziția lor sunt corespunzătoare naturii lui Dumnezeu. Sarcina sfeșnicelor este, ca purtători de lumină să lumineze pentru Dumnezeu.

Pentru cititorul atent al primelor trei capitole din Apocalipsa nu poate să existe nicio îndoială, că cele șapte Adunări din Asia, pe de o parte pot fi privite împreună, ca reprezentând întreaga Biserică, și pe de altă parte ele sunt privite fiecare în parte – fiecare la locul ei -, toate despărțite suficient între ele, așa că Domnul poate să umble în mijlocul lor. El este între ele, ca să mustre, să îndrepte și să încurajeze. Orice aroganță spirituală este arătată de El, cel care nici nu doarme și nici nu dormitează. Autoritatea multor aparținători ai așa-zisei „stări spirituale” (clerul), precum și eforturile democratice ale „laicilor” au stricat mărturia Bisericii dată în afară, așa că înaintea lumii aproape că nu se mai prezintă nimic din trăsătura caracteristică a adevăratei Biserici. Să mulțumim lui Dumnezeu, că ceea ce Domnul clădește este de nebiruit (Matei 16,16) și este iubit (Efeseni 5,25).